

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ВИДИН

РЕШЕНИЕ № 139

гр. Видин, 13.12.2022г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Видин, **първи** административен състав
в публично заседание на **петнадесети ноември**
през **две хиляди двадесет и втора година** в състав:

Председател: **Антония Генадиева**

при секретаря **Катерина Борисова** и в присъствието
на прокурора като разгледа докладваното
от съдия **Антония Генадиева**

Административно дело № 207 по описа за **2022** година
и за да се произнесе, съобрази следното:

Делото е образувано по жалба на Сдружение Гражданско движение „Боец – България обединена с една цел“, гр. Видин против мълчалив отказ на Изпълнителния директор на „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София, по заявление с вх. № 50 – 00 – 2581/ 07.09.2022г. Впоследствие жалбата е насочена и срещу изричен отказ, материализиран в писмо с рег. № 50 – 00 – 2581 / 1 / от 23.09.2022г. на Изпълнителния директор на „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София по посоченото заявление. Последвало е и още едно писмо с рег. № 50 – 00 – 3037/ 12.10.2022г.

В жалбата се развиват съображения, че така постановеният отказ е незаконосъобразен.

Иска се да бъде постановено решение, с което да се отмени обжалваният отказ, като незаконосъобразен и преписката да се върне на Изпълнителния директор на „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София, като се задължи последния да се произнесе по заявлението и се предостави достъп до исканата обществена информация, изцяло. Претендират се направените по делото разноски.

Ответната по жалбата страна – Изпълнителния директор на „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София, оспорва жалбата, като процесуално недопустима, неоснователна и недоказана.

Административният съд, като взе предвид становищата на страните и доказателствата по делото, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Предмет на обжалване в производството пред Административен съд - Видин е изричен отказ, материализиран в писмо с рег. № 50 – 00 – 2581 / 1 / от 23.09.2022г. на Изпълнителния директор на „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София, във връзка с подадено заявление от Сдружение Гражданско движение „Боец – България обединена с една цел“, гр. Видин за достъп до обществена информация, както и писмо от с рег. № 50 – 00 – 3037/ 12.10.2022г.

Със заявление вх.№ № 50 – 00 – 2581/ 07.09.2022г., подадено от Сдружение Гражданско движение „Боец – България обединена с една цел“, гр. Видин, представлявано от Председателя на УС Г.Б.Г. до Изпълнителния директор на „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София на основание Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ е поискано предоставянето на информация, относно следното: т.1. Предоставяне на всички решения, заповеди и документи, касаещи заявките на България /Булгаргаз/ за доставка на газ от ГАЗПРОМЕКСПОРТ от 20.04.2022г. до 07.09.2022г.; т.2. Предоставяне на всички писма изпратени от БУЛГАРГАЗ до ГАЗПРОМЕКСПОРТ от 20.04.2022г. до 07.09.2022г.; т.3. Предоставяне на всички писма, кореспонденция и документи, изпратени от БУЛГАРГАЗ до доставчици на газ от 20.04.2022г. до 07.09.2022г.; т.4. Предоставяне на всички документи и писма, изпратени от БУЛГАРГАЗ за договаряне на слотове за разтоварване на втечен газ от 20.04.2022г. до 07.09.2022г.; т.5. Предоставяне на всички отговори и оферти, получени от чужди компании на запитванията за свободни слотове за разтоварване на втечен газ. ; т.6. Предоставяне на информация кой / кои длъжностни лица от БУЛГАРГАЗ преговарят с ГАЗПРОМЕКСПОРТ. ; т.7. Изпращани ли са ежедневно заявки от БУЛГАРГАЗ до ГАЗПРОМЕКСПОРТ за доставка на газ по действащият с компанията договор – иска се предоставянето на тези заявки от 20.04.2022г. до 07.09.2022г.. ; т.8. Предоставяне на офертите, или предложенията от БУЛГАРГАЗ до ГАЗПРОМЕКСПОРТ за подновяване на доставките на газ след 27.04.2022г. до 07.09.2022г. и т.9. Предоставяне на всички отговори, писма и документи, изпратени от ГАЗПРОМЕКСПОРТ до БУЛГАРГАЗ от 20.04.2022г. до 07.09.2022г.

С подаденото заявление е поискано информацията да бъде предоставена в писмена форма, в електронен вид на посочен електронен адрес.

Съгласно [чл.2,ал.1 от ЗДОИ](#), обществена е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на

задължените по закона субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. В случая заявителят е поискал предоставянето по реда на ЗДОИ на информация, така както е описана и по – горе относно най – общо казано кореспонденцията, свързана с доставките на газ за периода от 20.04.2022г. до 07.09.2022г.

Съгласно чл.164 от [Закона за енергетиката](#) /ЗЕ/ газоснабдяването е съвкупност от дейностите по пренос, съхранение, разпределение, търговия и доставка на природен газ за осигуряване на нуждите на клиентите, а според чл.165 от същия закон обектите и съоръженията за извършване на дейностите по пренос, съхранение и разпределение на природен газ на територията на страната, които са свързани помежду си, функционират в единна газотранспортна система с общ режим на работа.

Със закона са уредени и сделките с природен газ, които според чл.173,ал.1 от ЗЕ се извършват въз основа на писмени договори и/или на организиран борсов пазар на природен газ при спазване на разпоредбите на този закон и на [правилата за търговия с природен газ](#), приети от комисията. Според чл.174 от ЗЕ сделките с природен газ са доставка, пренос по газопреносна, газоразпределителни и затворени газоразпределителни мрежи и съхранение на природен газ, както и сделки по прехвърляне собствеността на природния газ с цел балансиране и търговия на физическа точка или виртуална търговска точка на газопреносните мрежи.

С разпоредбата на чл.177,ал.1 от ЗЕ е регламентиран статута на общественият доставчик на природен газ, който е юридическо лице, регистрирано по [Търговския закон](#) или по законодателството на държава - членка на Европейския съюз, или на друга държава - страна по [Споразумението за Европейското икономическо пространство](#), което може да сключва сделки за доставка на природен газ с добивни предприятия, с търговци на природен газ, с крайни снабдители и с клиенти. Общественият доставчик на природен газ може да е участник, формиращ пазара, или доставчик на ликвидност. С ал.2 е уредена възможността общественият доставчик на природен газ да сключва сделки за пренос на природен газ с газопреносните и газоразпределителните предприятия, а с ал.3 е уредена възможността общественият доставчик на природен газ да сключва сделки за съхранение на природен газ с операторите на съоръжения за съхранение на природен газ и/или операторите на съоръжения за втечен природен газ.

Според ал.4 общественият доставчик на природен газ е страна по споразумение по [чл. 176а, ал. 2](#). Съгласно ал.1 на чл.176а общественият доставчик предлага за продажба на организирания борсов пазар на природен газ не по-малко от конкретно определени количества природен газ

за конкретни периоди, а ал.2 н същия член 176а количествата по ал. 1 се предлагат за продажба при условията и по реда на одобрено от комисията споразумение за изпълнение на програма за освобождаване на природен газ, сключено между оператора на организирания борсов пазар на природен газ и обществения доставчик. Със споразумението се определят и редът за провеждане на търговете за освобождаване, ценовите механизми за освобождаване, включително за началната цена на търга, срокът на действие на споразумението, видовете предлагани продукти и периодите на тяхното предлагане.

Общодостъпна на интернет страницата на „Булгаргаз“ ЕАД е информацията, че дружеството е носител на лицензия за обществена доставка на природен газ за територията на Република България № Л-214-14/29.11.2006г. издадена с Решение № Р-046 от 29.11.2006г. на ДКЕВР.

Съгласно чл.3,ал.1 от ЗДОИ, този закон се прилага за достъпа до обществена информация, която се създава или съхранява от държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България. Според ал.2 този закон се прилага и за достъп до обществена информация, която се създава и съхранява от: 1. публичноправни субекти, различни от тези по ал. 1, включително публичноправните организации и 2. физически и юридически лица само относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми. Съгласно [чл.3,ал.3 от ЗДОИ](#), организациите от обществения сектор са длъжни да предоставят информация от обществения сектор за повторно използване, с изключение на предвидените в [този закон](#) случаи, а според ал. 4 организации от обществения сектор са субектите по ал. 1 и ал. 2, т. 1.

БУЛГАРГАЗ не попада сред задължените субекти по [чл.3,ал.1 ОТ ЗДОИ](#). Видно от извлечението от Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, дружеството е юридическо лице със статут на самостоятелен правен субект, отделно от своите акционери; органи на дружеството са едноличният собственик на капитала и Съвет на директорите; едноличен собственик на капитала е Български енергиен холдинг.

Видно от вписаните обстоятелства в Търговския регистър, едноличен собственик на капитала на „Булгаргаз“ е Български енергиен холдинг, чийто собственик от своя страна е българската държава. Дружеството представлява публичноправна организация по смисъла на [§2,т.43 от ДР на Закона за обществените поръчки \(ЗОП\)](#): а) създадено е с конкретната цел да задоволява нужди от общ интерес, които нямат

промишлен или търговски характер; б) финансирано е с повече от 50 на сто от държавни, териториални или местни органи или от други публичноправни организации, или е обект на управленски контрол от страна на тези органи; или има управителен или надзорен орган, повечето от половината от членовете на който са назначени от публичен възложител по чл. 5, ал. 2, т. 1 - 14. Следователно неговият представляващ е възложител на обществени поръчки по [чл.5,ал.2,т.14 от ЗОП](#) и в този смисъл БУЛГАРГАЗ се явява публичноправна организация. Такава според [§ 1, т. 4 от ДР на ЗДОИ](#) е юридическо лице, за което е изпълнено условието по б. „б“ - повече от половината от членовете на неговия управителен или контролен орган се определят от възложители по [чл. 5, ал. 2, т. 1 - 14 ЗОП](#). Изпълнено е и условието по б. „в“ от посочената разпоредба – когато юридическото лице е обект на управленски контрол от страна на възложители по [чл. 5, ал. 2, т. 1 - 14 ЗОП](#); управленски контрол е налице, когато едно лице може по какъвто и да е начин да упражнява доминиращо влияние върху дейността на друго лице.

В тази връзка и дружеството „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София е задължен субект по [чл.3,ал.2,т.1 от ЗДОИ](#). Съответно, постановеният от изпълнителния директор на дружеството отказ по подаденото от жалбоподателя заявление по ЗДОИ представлява индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност съгласно [чл.40,ал.2 от ЗДОИ](#).

Подаденото заявление е надлежно регистрирано и входено в „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София като такава за достъп до обществена информация, видно от приложените по делото доказателства на 07.09.2022г. Нещо повече заявленията на жалбоподателите ГД „БОЕЦ“ подадени до министерски съвет, Министерство на енергетиката и „Български енергиен холдинг“ ЕАД са препратени на „Булгаргаз“ ЕАД, по компетентност.

До 23.09.2022г. не е имало произнасяне по заявлението за достъп до обществена информация до изтичането на срока по чл.28 от ЗДОИ, като нито е предоставен, нито е отказан такъв.

Срещу така описания мълчалив отказ е подадена жалба, във връзка с която е образувано и делото.

На 23.09.2022г. до ГД „БОЕЦ“ е изпратено писмо с рег. № 50 – 00 – 2581 /1/ от Изпълнителния директор на „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София, с което по същество е постановен отказ за предоставяне на обществена информация, поради това, че дружеството не попада сред задължените

субекти по ЗДОИ, поради което е посочено, че няма правно основание да разгледа подаденото заявление по реда на този закон.

След изпращането на останалите, описани по – горе заявления на настоящия жалбоподател, до „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София, по компетентност до жалбоподателя е изпратено последващо писмо от 12.10.2022г., в което е посочено, че дружеството не разполага с исканата от ГД“БОЕЦ“ информация по т.1 – 4 от заявлението.

Няма противоречия между горните доказателства. Фактичката обстановка не се оспорва от страните по делото.

При така установената фактическа обстановка Съдът намира от правна страна следното :

Жалбата е допустима. Тя е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и е подадена от надлежна страна. Спазен е и преклузивният срок за подаването на жалбата, визиран в чл.149,ал.2 от АПК вр. с чл.28,ал.2 от ЗДОИ, с оглед формата на оспорения акт – първоначално мълчалив отказ и впоследствие и постановен изричен такъв.

Разгледана по същество, жалбата се явява и основателна по следните съображения:

По отношение на заявлението от страна на административния орган е налице изричен отказ, материализиран в две писма, съответно от 23.09.2022г. и от 12.10.2022г..

Като извърши дължимата на основание [чл.168,ал.1 от АПК](#) проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по [чл. 146 АПК](#), съдът приема следното: Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, съображения за което бяха изложени по-горе във връзка с преценката за наличието на задължен субект по смисъла на [чл.3 от ЗДОИ](#). Отказът, макар и обективиран в писма, в отклонение от изискванията на [чл.38 от ЗДОИ](#) вр. [чл. 59, ал. 2 АПК](#), обективира изрично волеизявление на компетентен орган, с което се отказва предоставяне на търсената от заявителя информация. В първото писмо като основание за отказ е посочено само, че дружеството не е задължен субект по чл.3 от ЗДОИ. Във връзка с това възражение са изложени съображения по – горе в настоящото решение. По отношение на второто писмо от 12.10.2022г., съдът няма как да прецени правното основание, а изложеното в него, че „липсва информация и документи по т.1 – 4 от заявлението“, също няма как да доведе до категоричен извод за причината, поради която е отказан достъпът до информация. Дори и да се приеме, че по отношение на

т.1 – 4 от заявлението няма информация, не става ясно дали има такава по останалите точки от същото, а именно от т.5 до т.9.

Мотиви за евентуалните причини за отказ са развити в писмените бележки по настоящото дело, а именно относно наличието на „търговска информация, необходима за осъществяване на дейността по търговия с природен газ“, както и относно кореспонденция между два търговски субекта, чиито отношения са обвързани с търговска тайна. Посочена е също и липсата на „надделяващ обществен интерес“. Въпросните основания за отказ обаче, се заявяват едва с писмените бележки, като те не са споменати в нито едно от писмата, материализиращи изричните откази, съответно от 23.09.2022г. и от 12.10.2022г.

С оглед изложеното от фактическа страна в писмените бележки, може да се предположи, че отказът е такъв с правно основание чл.37,ал.1,т.1 от ЗДОИ. Макар, че в случая се навеждат твърдения за търговски отношения с „Газпром Експорт“, за които няма информация дали отказват или не предоставянето на информация, свързана с отношенията им с „Булгаргаз“.

По изложените по-горе съображения, оспореният отказ е издаден от компетентен орган – лице, представляващо дружеството, което е задължен субект по смисъла на [чл. 3 ЗДОИ](#). Отказът е постановен в изискуемата писмена форма, но в оспореното писмо, представляващо по естеството си решение по [чл. 38 от ЗДОИ](#), не са посочени нито правното основание, на което се отказва достъп до информация, нито изцяло фактическите основания за това.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в [чл.41,ал.1 от Конституцията на Република България](#). Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ. Изхождайки от дефиницията по [чл.2,ал.1 от ЗДОИ](#) законодателят разделя обществената информация на два вида – официална обществена информация – такава, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /[чл.10 от ЗДОИ](#)/ и служебна обществена информация - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /[чл.11 от ЗДОИ](#)/. Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебната обществена информация се предоставя по реда на [този закон](#), като законът предвижда ограничение – когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и когато

съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи – [чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ](#). Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по [чл.37,ал.1 от ЗДОИ](#), регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на [чл.37,ал.1,т.1](#) и [т.2 от ЗДОИ](#) задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т. 5 от ДР на ЗДОИ.

В случая съображения за това налице ли е или не надделяващ обществен интерес от предоставянето на информацията в оспореното писмо не са изложени. Задължението, както се посочи по-горе, е на ответника, като той следва да извърши преценката, независимо дали заявителят се позовава изрично в заявлението си на надделяващ обществен интерес от предоставянето на информацията. Този извод следва и от разпоредбата на [чл.37,ал.1,т.2 от ЗДОИ](#), която постановява, че за да се откаже предоставяне на търсената от заявителя информация не е достатъчно третото лице, за което тя се отнася да е отказало да даде съгласие за това, но и да не е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ. Липсата на изложени мотиви досежно посоченото обстоятелство представлява процесуално нарушение от категорията на съществениите тъй като е пречка за проверка от съда на изводите на административния орган по приложението на материалния закон.

Нещо повече в случая, в писмените бележки се излагат съображения за търговска тайна, каквато обаче не е ясно дали е налице в случая, тъй като не е ясно становището на другото дружество, участващо в преговорите, респ. дали то отказва или не, предоставянето на информация. В тази връзка следва да се отбележи и, че е дължимо и обсъждане на основанията, поради които съответното дружество би изразило това несъгласие, ако бъде изразено такова. Видно е, че в оспорения административен акт не е

обсъдено обстоятелството, че търсената от заявителя информация представлява търговска тайна по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ЗДОИ. Следва да се посочи, че е недопустимо допълването на мотивите на който и да е административен акт с изразените становища пред съда, респ. в съдебното производство. В този смисъл и липсата на изложени мотиви в обжалвания акт няма как да бъде saniрано в производството пред съда.

Доколкото ответникът по жалбата е приел, че не следва да се обсъжда наличието или липсата на надделяващ обществен интерес, поради това, че исканата информация не е обществена, както и че не е задължен субект по смисъла на чл. 3 от ЗДОИ, то и не е изложил и мотиви относно наличието или липсата на надделяващ обществен интерес, с което е постановил незаконосъобразен отказ. Задължението за излагане на мотиви за липса/наличие на надделяващ обществен интерес тежи върху административния орган, в който смисъла е и трайната и непротиворечива съдебна практика. При произнасянето си задълженият субект следва да съобрази и нормите на [§ 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ](#), дефиниращ кога е налице надделяващ обществен интерес, както и нормата на [§ 1, т. 5 от ДР на ЗДОИ](#), относно преценката за съдържащото се в писмените бележки твърдение относно характера на исканата информация, а именно дали тя съдържа или не търговска тайна, съответно може ли да бъде оборена въведената в текста оборима презумпция за наличие на надделяващ обществен интерес в посочените хипотези. За всички тези обстоятелства следва да бъдат изложени убедителни мотиви.

По силата на [чл. 38 от ЗДОИ](#), публичноправният субект е задължен в решението си за отказ за предоставяне на обществена информация да посочи правното и фактическо основание за отказ по [този закон](#), при наличие на изпълнена процедура по глава Трета от него. Такава процедура обаче не е изпълнена. В настоящия случай, в оспорения административен акт не са посочени нито правното, нито фактическото основание за постановяването му, както и редът за неговото обжалване. Дори и да се приеме, че в случая намира приложение чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ, каквато процедура, както бе вече посочено не е проведена, то „при изрично несъгласие за предоставяне на информацията от третото лице съответният орган предоставя исканата обществена информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която засяга интересите на третото лице“.

Нормата на чл. 38 от ЗДОИ регламентира съдържанието на решението за отказ, а с разпоредбата на чл. 39 от същия закон са дадени указания как да бъде съобщено това решение на заявителя. Анализът на горепосочените разпоредби налага извода, че единствената призната от

закона възможност за процедиране на задължения субект е да постанови решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до поискана обществена информация, за което писмено да бъде уведомен заявителя.

С оглед характера на уредените обществени отношения и целта на приложимия материален закон и предвид разпоредбата на чл.39 от ЗДОИ, която задължава субектите по чл.3 да се произнасят с мотивирано решение и в случаите на отказ да бъде предоставена исканата информация, съдът приема, че представителят на ответното дружество е бил длъжен да се произнесе с изричен и обоснован акт в законоустановения срок, по подаденото до него заявление за достъп до обществена информация.

Безспорно по делото е, че заявлението на жалбоподателя за предоставяне на информация отговаря на изискванията на чл.25,ал.1 от ЗДОИ, като съдържа посочените в текста данни и описание на исканата информация. При тези обстоятелства, административният орган е бил длъжен да го регистрира като такова по надлежния ред и да се произнесе с изрично решение, с което да го уважи или мотивирано да откаже. Именно като съобрази условията на чл.37,ал.1 от ЗДОИ, административният орган следва да издаде акт, с който да се произнесе по искането и да удовлетвори същото или да откаже да направи това, ако са налице посочените пречки.

По изложените съображения съдът намира оспорения отказ за незаконосъобразен – постановен при допуснато съществено нарушение на изискването за форма на административния акт – липса на мотиви. Това налага отмяната му и изпращането на делото като преписка за ново произнасяне при съобразяване на дадените с мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона. С оглед разпоредбата на чл.58,ал.3 от АПК, според която, когато по административен или по съдебен ред бъде отменен мълчалив отказ, смята се за отменен и изричният отказ, който е последвал преди решението за отмяна, съдът намира, че по посочените по – горе съображения следва да отмени изричният отказ, материализиран и в двете писма, съответно от 23.09.2022г. и от 12.10.2022г.

На основание чл.143,ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноските за производството в размер на 510 лева, представляващи реално заплатено адвокатско възнаграждение за защита по делото, съгласно представения по делото договор за правна помощ и внесената Д.Т.

Водим от горното, Административният съд

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ изричен отказ, материализиран в писмо с рег. № 50 – 00 – 2581 / 1 / от 23.09.2022г. и писмо с рег. № 50 – 00 – 3037/ 12.10.2022г. на Изпълнителния директор на „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София по заявление с вх. № 50 – 00 – 2581/ 07.09.2022г., подадено от Сдружение Гражданско движение „Боец – България обединена с една цел“, гр. Видин, представлявано от Председателя на УС Г.Б.Г., като незаконосъобразен.

ВРЪЩА преписката на административния орган – Изпълнителния директор на „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София, за произнасяне, съобразно указанията в мотивите на настоящото решение, като ЗАДЪЛЖАВА последния да се произнесе по искането в законовия срок.

ОСЪЖДА „Булгаргаз“ ЕАД, гр. София да заплати на Сдружение Гражданско движение „Боец – България обединена с една цел“, гр. Видин, представлявано от Председателя на УС Г.Б.Г.,*** сумата от 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща разноските по делото за Д.Т. и адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.40,ал.3 от ЗДОИ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :